

ikke. Regjeringen har siden 1885 med virkelig Talent sørget for, at Forhandling blev umuliggjort saa meget som muligt, og jeg bebrejder den ikke, at den nu har handlet i Overensstemmelse med sin tidligere Praxis, men jeg konstaterer kun, at det, Regjeringen har gjort, er at gjøre Forhandling saa umulig som muligt. Men ikke tilfreds med det, for at være ganske sikker paa, at der ikke kom Nogetsomhelst ud af det, har den offentliggjort sin allerunderdanigste Forestilling, hvori den har præciseret sine Forligs- og Forhandlingsbetingelser, og dem kan man ganske kortelig betegne som en Godkjendelse af den nuværende Provisoriske Politik, ikke blot nu, men i al Ewigheid. Jeg tror ikke, at det kan forstaaes paa anden Maade. Regjeringen har nemlig sagt, at ikke blot med den, men ogsaa med Landsthinget — hvor Regjeringen forresten veed det fra, veed jeg ikke, men Regjeringen mener maaste, at Landsthinget, selv om der ingen Forhandling har været, ikke har Lov til at mene Andet end Regjeringen — kunde man aldrig vente et Forlig, som ikke godkjendte de af Regjeringen udstedte provisoriske Love og de af Regjeringen paabegyndte provisoriske Foranstaltninger. Det vil sige, den har svaret paa Folkethingets Finantslovsforslag, som nægtede disse Foranstaltninger, netop fordi den vilde have det Princip godkjendt, at der ikke kan handles mod Folkethingets Nei, med en Erklæring om, at en saadan Finantslov tog den aldrig, fordi den ikke tager imod en anden Finantslov end netop den, som er det Samme som en Opgivelse af Folkethingets Nei til at sige Nei. Det er Regjeringens Svar paa Forligstilbudet. Regjeringen har sagt, at, naar der udstedes et Provisorium, skal Folkethinget bevilge Penge til dette, og samtidig med det har Regjeringen arbeidet loyalt med Landsthinget og sørget for, at Folkethinget aldrig fik disse provisoriske Love at se med Undtagelse af Finantsloven, som Regjeringen ganske vist forelagde, men som den vidste, hvad den skulde gjøre med, og hvilken Virkning den vidste eller haabede, det vilde faae, men de andre Love har den samtidig dermed sørget for, at Folkethinget ikke fik fat paa, saaledes at det ikke kunde komme til at gjøre sin grundlovmæssige Nei gjældende. Skjøndt Grundloven udtrykkelig bestemmer, at en provisorisk Lov skal forelægges den følgende Rigsdag, og skjøndt det maa anses for at være en aldeles ubegribelig konstitutionel Fremgangsmaade, at en Regjering og et Thing conniverer for at forhindre Folkethinget to Aar igennem at afgive et af Regjeringen forlangt Votum over disse Lovfor-

slag, saa har hele den Politisk, Regjeringen har ført, netop gaaet ud paa dette. Samtidig med, at Regjeringen har udstedt provisoriske Love, siger den: I ere forpligtede til at betale. Med andre Ord, Regjeringen siger: Naar vi udstede en Lov, saa skulle I bære Eder og hjælpe til, at den kan blive opretholdt, og ikke blot ville vi have den opretholdt, men I skulle hjælpe til, at den kan blive opretholdt igennem mange, mange Aar. Det er Regjeringens Politisk med de provisoriske Love, og med Hensyn til provisoriske Foranstaltninger er Regjeringens Standpunkt ganske det Samme. Naar vi have nægtet Foranstaltninger, og Regjeringen alligevel udfører dem, saa siger den: Det er Eders Pligt at betale og vedblivende at støtte denne Foranstaltning, saaledes at den ikke blot bliver staaende paa det Punkt, hvor til den er kommen, men I skulle ogsaa hjælpe med til, at den kan blive fortsat, lige sit imod Eders Ønske. Det skal jeg imidlertid ikke gaa nærmere ind paa. Jeg tror, det er en aldeles klar Betegnelse af Regjeringens Standpunkt i denne Sag, og jeg tror heller ikke, at Regjeringen selv betvivler Rigtigheden af denne Forstaelse. Det kan Regjeringen ikke efter den udførlige Maad, hvorpaa den har udviklet, at det var netop de Fordringer, den stillede, og efter den Maade, hvorpaa dens Venner stillede sig. Der har ikke været en Valgtribune, hvor Kampen ikke har staaet paa Folkethingets Nei. Man har spurgt de ministerielle Kandidater med Eftertryk den ene Gang efter den anden, om de anerkjendte dette, og saa har de svaret: det absolute Nei anerkjende vi ikke, og naar vi da spurgte dem, hvad de mente dermed, svarede de, at de overhovedet ikke anerkjendte nogetsomhelst Nei, medmindre Regjeringen var enig med Folkethinget heri. Vi komme imidlertid senere ved Behandlingen af Finantsloven og andre Love tilbage til dette Spørgsmaals Detailbehandling og saa med Hensyn til Argumentationen, som er Noget af det Lyndeste, jeg har set. Jeg maa rent ud sige, at det forekommer mig at være en juridisk standaløs Maade, hvorpaa man her i Landet i de senere Aar har argumenteret for at faae det nuværende Rege-

Rettelser.

Sp. 1279, L. 13 f. o., er det Besl. hvormed Tillægsbevillingsforslaget for 1886—87 er blevet forøget, angivet til 10,000 istedetfor 80,000 Kr.